

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Bășcălia din „pubelle grands”

Cezar A.
Mihalache

Când esti cumsecade, binevoitor și închizi ochii în fața tarelor celorlalți pentru că așa îți se pare a fi corect din perspectivă diplomatică, chiar dacă interlocutorii se dovedesc, cu tot cu papionul lor, doar niște biete reziduuri ale civilizației pe care o admiri (ca în orice domeniu și în diplomatie nu se văd copacii de frunzăriși), cand nu le-ai călcat celorlalți bășcătura, nici măcar pe tărâmul bășcăliei, când nu îi arăți preventiv cu degetul și nu răzi de autosuficiența și mândria lor golănească, afișate în numele a ceea ce au fost cândva sau a ceea ce ar fi putut fi, se întâmplă ceea ce vedem de o bună bucată de vreme. Ești înjosit pe măsura cumsecădeniei tale. Acea de a nu riposta la urticaria de frustări a celor care te atacă.

De data aceasta, francezii sunt cei ce ne-au luat „în balon”. Mai întâi pe seama meciului de fotbal cu Franța, pretext al unor bășcălii maimuțarite la adăpostul unor păpuși (și aceea imitații ale genialității altora) dar care, da, trebuie să recunoaștem!, reflectau teribil aceea idiosincrazie franțuzească al deținătorului de judecăți supreme, reflexii tembele urmate, într-o degenerare a perversității, de sceneta butaforică a sacrificiului „colonelului Popescu”, decedat în Afganistan ca soldat al loegiunii franceze și repatriat în țara natală cu „onorul” dat, nu de către camarazii săi, ci de câteva zeci de țigani expulzați dimpreună cu sicriul. Umor de francezi, am spune... Dacă ar fi doar atât. Dar am fost făcuți până și „păduchioși”, scenariștii „marelui Paris” uitând de istoria propriei națiuni, aceea în care fiica unui rege francez a murit plină de paduchi într-o vreme “nobilă” în care nici măcar fața nu trebuia spălată pentru a nu afecta... ochii.

Aceste atacuri venite dinspre reprezentanții unor națiuni pe care noi nu le-am jignit niciodată, nu le-am ridiculizat acele „valori” pe care ei le consideră primordiale (deși, dacă am sta să reflectăm, am constata poate că sunt doar bazaconiile unor frustați) nu sunt o noutate. Ne-au jignit și italienii, ne-au umilit și spaniolii, ne-au călcat în picioare, prin afișe mizerabile folosite în scop electoral, și elvețienii, și austriecii... Chiar dacă noi le-am înțeles orgoliile ieșite din comun, le-am respectat apucăturile și nemulțumirile

diplomatice. Nu i-am ironizat pe spanioli pentru apucăturile lor terifiante ori cele de-a dreptul imature. Cele barbare, de te întrebă unde sunt secolele de civilizație?, precum hăitirea și înjungiera în arene și pe străzi a animalelor nevinovate, o formă de a-și dovedi pentru sine presupusele putințe, pe care nu le pot împlini în jocurile unei societăți civilizate, ori cele puerile, precum bătăile cu roșii.

Nu am râs de italienii pentru obiceiul lor deranjant de a vorbi de parcă ar fi singuri pe lume, pe stradă sau oriunde unde s-ar afla, nu am râs de mirosurile pestilențiale prin orașele lor, de problemele nerezolvate de igienă urbană, pentru a nu mai aminti și alte tare.

Nu am râs nici de francezi. Nu i-am luat peste picior pentru secolele de istorie când la Luvru ori la Versailles nu existau toaile, iar regii și curetenii își făceau nevoile pe scări și pe după perdele. Nu le-am aminti de vremurile în care urina era folosită pe post de loțiune împotriva razelor solare.

Nu i-am ironizat pentru defectul lor principal: orgoliul nemăsurat. Acela de a-și închipui ca ei sunt centrul lumii și că toate lucrurile de valoare sunt neaparat franceze.

În schimb, se găsesse ei să ne înjosească. Iar noi tăcem. Diplomazia noastră tace. Presa, inclusiv cea de satiră, închide ochii. Cumsecădenie, naivitate ori neghiobie sadea? Sunt atacuri cărora trebuie să le punem opreliște. Nu prin exercițiul blândeței, cum sugerează anumiți politicieni, într-un exercițiu al așteptării în care să lăsăm nisipul clepsidrei să cearnă până când francezii ori alte nații care ne ironizează vor fi ajuns la concluzia că au un comportament nepotrivit, ci prin reacții de satiră cel puțin egale. Noi, care l-am dat pe Caragiale, nu putem face oare acest lucru?

P.S.

Plecând de la „gluma” francezilor, aceea că în limba română coșului de gunoi i se spune... București, putem aproxima și noi, de la dimensiunea de „mic Paris” că și capitalei franceze i-am putea spune, din spirit francofon desigur, „pubelle grands”. Ori sunem lipsiți până și de reflexul ripostei din vârful penitei?

Mircea
Vălcu Mehedinți

Am declarat și vom continua să declarăm că nu suntem împotriva nimănui, ci suntem pur și simplu, dacoromâni. Cei care simțim românește nu putem sta deoparte când se continuă cu diversivitatea. Suntem acuzați de naționalism-extremist. Se confundă, în mod voit și premeditat, naționalismul cu extremismul. Chiar și actualul președinte al țării declară că nu este naționalist, că este împotriva naționalismului.

De unde se trage concluzia că el nu-și iubește țara, nu iubește națiunea română, așa, cum, de exemplu francezii, germanii, ungurii, khazar-evreii, polonezii, americanii, și toate națiunile, sunt, prin fapte, naționaliști.

În mod voit sau din ignoranța înțelegerii sensului cuvântului „naționalist”, a făcut această declarație, la o întâlnire cu secuii. Dezideratul naționalism = extremism face parte dintr-o voință criminală, aceea de a ni se falsifica, în ultimă instanță, originea, vechimea, autohtonă, vatra etnogenezei. Unii dintre așa-zisii „istorici”, sau chiar unii conducători de comunități etnice din țara noastră, propagă și induc în conștiința unei anumite categorii de populație (cetățeni români de altă etnie) că nu suntem europeni – când, de fapt, suntem națiunea-mată din care au roit populațiile europene -, că suntem neam de slugi -, când istoria noastră este nobilă, de patru ori imperială prin Troia, Alexandru cel Mare, Burebista și Roma, că nu am avut limbă scrisă – și se trece sub tăcere că limba și scrierea noastră provin din limba pelasgo-dacă, dezvoltată de latini și devenită limba științifică a întregii lumi.

Astăzi, tot ce-i românesc este socotit că nu mai este bun și trebuie îndepărtat, radiat. Încă din școală, în rândul copiilor și a tineretului se induce în conștiință o cultură străină, falsă, copiată slugarnic din a altor state. În România actuală, servilismul a ajuns la rang de virtute. Ne închinăm în fața străinilor, cărora le dăm totul, fără să cerem nimic în schimb. Tinerii noștri mor pe meleaguri străine pentru apărarea sau cucerirea de către americani (de exemplu) a bogățiilor altor țări, cu care România nu are nimic de împărțit. Dăm totul, (carne de tun, tehnică de luptă, muniție, echipament, solde, crearea de baze militare străine pe teritoriul nostru etc.) fără să ni se

Noi iertăm, dar nu uităm!

dea nimic, pentru aceste sacrificii enorme. Și toate se fac datorită corupției și servilismului celor de la putere, lipsiți de o minimă demnitate.

Elevilor, prin manualele execrabile din licee, nu li se arată adevărul istoric. Nu li se spune nimic despre trecutul înaintașilor noștri, mai ales al celor din Ardeal, un trecut plin de durere, sacrificiu și amărăciune. Și aceasta, datorită politicii tendențioase care ne-a infestat țara. O parte a tineretului nostru este dezrădăcinat, amăgit și debusolat, demoralizat și cu premeditate îndepărtat de valorile familiei, ale națiunii, pentru a deveni apatic, fără nici un crez și a pleca din țară, pentru a face loc intrușilor. Este deosebit de dureros să constatăm degradarea continuă a sănătății, a învățământului, a cercetării științifice, a tradițiilor, a simțirii și demnității de a fi român.

De aceea se impune să luptăm din toate puterile noastre, cu dârzenie și neînduplecare împotriva oricărei deznaționalizări a culturii și civilizației dacoromânești și mai cu seamă a apatiei care îi cuprinde pe tot mai mulți români. Să luptăm împotriva indiferenței, a zicalei „Asta e!”

Cel mai grav pericol, de maximă actualitate, care planează asupra întregii dacoromânătăți este – așa cum am arătat mai sus - antiromânismul. Acesta se manifestă, în prezent, prin reluarea unui vechi proiect anti-dacoromânesc, acela prin care se urmărește deposedarea noastră de dreptul de proprietate asupra teritoriului național. De asemenea nimicirea noastră ca neam este și atacul consecvent la sănătatea publică, la educația națională, la suveranitatea națională asupra resurselor naturale și umane, la statul național român, unic, unitar, suveran și independent al cărui teritoriu este inalienabil și indivizibil (să combatem dorința partidului ungarimii de a socoti România o confederație, precum Elveția). S-au lansat lozincile antiromânești: că România este o țară frumoasă, însă este păcat că-i locuită de români și nu de alții, și că românii sunt hoții și țiganii Europei.

Chiar pe această temă se fac manipulări și aranșamente privitoare la infractorii români din Italia și din alte state (ca și cum numai infractorii români – care sunt în majoritate țigani -, ar fi singurii care tâlhăresc, pe acele meleaguri), abătând, astfel, atenția, din vizorul opiniei publice, asupra mulțimii de infrac-

tori indigeni ai acelor țări. Se procedează ca și când aborigenii statului respectiv nu ar exista, ci numai românii (așa cum am scris mai sus, în marea lor majoritate, țigani) sunt singurii hoți sau criminali de pe meleagurile lor!

Și aceasta este o expresie a antiromânismului la nivel european.

Acuzele neîntemeiate de holocaust în România împotriva kazaroevriilor, îndatorarea forțată, privatizarea frauduloasă (există coruptibilitate dar fără corupători și corupți, astfel că procuratura și D.N.A. cercetează, dar justiția eliberează), vinderea pe nimic a tot ce a fost și este mai bun în economia națională, urmată de distrugerea întreprinderilor sau de falimentarea lor, jefuirea avuției naționale de către străini și obligarea noastră la plata unei sume de miliarde dolari, toate acestea fac parte dintr-un complot pus la cale de o mână de aventurieri, lacomi, care își fac națiunea de rușine.

România nu a săvârșit vreun genocid, ci împotriva docoromânătății s-a consumat, de milenii, metodic, un genocid. Un adevărat dacoromâno-cid a atins paroxismul în perioada regimului Pauker (1945-1953), fiind nevoiți să ne apărăm ființa, neamul, drepturile și libertățile noastre strămoșești organizându-ne rezistența noastră armată în munți. Și nici o putere străină, așa-zisă democratică, occidentală, nu ne-a ajutat. Am fost lăsați în părăsire (poate intenționat, la ordinul unei caracatițe mondiale).

Pentru aceasta nu admitem verdicte date cu probe falsificate, aduse de un grup incompetent și neîndreptățit să judece o națiune întreagă și istoria ei. Trebuie mai întâi să ne învățăm istoria noastră, așa cum a fost. Bună sau rea, este istoria noastră și trebuie s-o recunoaștem, așa cum este ea. Istoria trebuie să fie adevărată, să spunem lucrurilor pe nume, fără a ține seama de naționalitate, concepție politică, socială sau religioasă. Nu zămisliți. Trebuie să arătăm lumii adevărul istoric. Acesta este demnitatea noastră!

Din documentele existente în arhivele de istorie ale țării noastre (unde sunt mii de dosare) se poate trage o singură concluzie asupra teritoriului despre care se tratează în prezentul articol;

(continuare în pagina a-4-a)

Pe scut sau... sub scut?!

Ion Măldărescu

Incompetența, corupția și jaful extinse dincolo de limitele suportabilului au transformat România în umbra celei ce era în 1989, din punct de vedere economic. Nici criza anilor treizeci nu a atins cote atât de distrugătoare în rândul populației, așa cum se întâmplă acum, în 2011. Cu sprijinul direct al groparilor postdecembriști ai României, planurile Guvernului Mondial sunt aplicate cu o accelerație care întrece așteptările criminale ale potențailor lumii. Oricât de optimist ar fi cel care ÎNCĂ mai trăiește în România, șansele de supraviețuire se reduc de la un an la altul, de la o lună la alta, de la o zi la alta. Cândva scriam că pe unde au trecut instrumentele globalizării, pe unde a băntuit „alizeul” F.M.I., acolo unde și-a făcut simțită prezența scorpia cămătăreasă numită Banca Mondială și oriunde a acționat Oculita Mondială au lăsat în urmă numai dezastre sociale, disperare, pustiu și moarte. Până în '89 românii mâncau salam cu soia...

Da! Dar știau ce mâncau!

Acum „contemplă” în galantarele super-marketurilor „ceva” cu aspect de mezeluri, „savurează” preparate lent-letale, în conținutul cărora pot fi identificate substanțe nocive organismului uman: inițium, E-uri, preparate sintetice, „antioxidante”, coloranți și derivate cancerigene.

Până în '89 și puțin după, mâncam „Costiță cu fasole” dar pe atunci costița provenea de la porcii crescuți natural în ferme; acum îngurgitim „carne” îmbăscită cu furaje dubioase și F.N.C.-uri suspecte. Un grătar „ceausist” cu gustul porcului de altădată a dispărut pentru totdeauna din viața

„omului de rând” din România, rămânând doar amintirea. Desigur, multimiliardarii, „vânătorii” și jefuitorii, își pot permite să mănânce „omenește” produse naturale, livrate de ferme special amenajate doar pentru ei.

Pe „criza” asta mi-am permis „luxul” de a cumpăra de la un magazin alimentar o bucată de „carne de porc” (cel puțin așa scria pe etichetă). Nu mi se întâmplă prea des și nu doar din pricina „alimentației raționale”. Am preparat-o, și, o dată așezată în farfurie, apetitul și-a spus cuvântul.

După prima înghițitură am crezut că am nimerit o bucată „nepotrivită”, după a doua a urmat o senzație de nedumerire... parcă meste-cam burete sintetic. Am întins o bucățică motanului, a mirosit-o, a întors coada și a plecat. Cu câțiva ani înainte de „revoluție”, mergeam la „Alimentara”, luam din raft un borcan, o conservă. Nu prea erau arătoase la vedere, dar când deschideai, aveai ce mânca, aveau gust. Acum, „Pe-afară-ivopsit gardu, înăuntru-i... leopardu!”.

Toate produsele alimentare arată frumos, atractiv prezentate în ambalaje ispititoare... însă când încerci să mănânci, nu dai de gustul ce ar putea aminti de produsul sănătos de altădată. După acel decembrie eliberator, în România au năvălit corbii nesățioși ai globalizării agresive, a început jaful economiei naționale.

Rusia s-a trezit cam târziu, își propusese să contribuie la consolidarea investițiilor ruse în sectoarele strategice ale economiei românești, în primul rând în domeniul petrolier și energetic, dar și în cel metalurgic, inclusiv prin participarea la privatizarea pușinelor întreprinderi de stat care mai există la noi, dar s-au dezgropat și

unele perle incendiare, „scăpate” despre relațiile Federației Ruse cu România. Iarna bate la ușă. Să vedem cum va decurge de aici înainte cooperarea în sectorul de gaze, inclusiv asigurarea tranzitului gazelor rusești pe teritoriul României, dar și construirea și exploatarea depozitelor subterane de gaze pe teritoriul românesc.

Fabricarea premeditată a unor evenimente și focalizarea atenției asupra lor determină formarea sub control subliminal, a unei imagini distorsionate de inflamarea spiritelor, cu consecințe nocive și regretabile în conștiința publică. Este obligația autorităților ca poporul să fie informat corect, mai ales despre evenimente de prima însemnătate. Îmi permit să vă reamintesc un remarcabil discurs al președintelui asasinat al S.U.A., „The president and the press”, rostit în anul 1961: „Doamnelor și domnilor, Cuvântul « secret » este inadmisibil într-o societate liberă și deschisă, iar noi ca popor, intrinsec cât și din punct de vedere istoric suntem împotriva societăților secrete, a jurămintelor secrete și a procedurilor secrete.

Pentru că există împotriva noastră o conspirație monolitică și cruntă, care se bazează în principal pe modălități ascunse pentru a-și extinde sfera de influență, se bazează pe infiltrare în loc de invadare, pe subversiune în loc de alegere, pe intimidare în loc de liberă alegere. Este un sistem care a comasat vaste resurse umane și materiale pentru clădirea unei mașinării străns unite și foarte eficientă ce unește operațiuni militare, diplomatice, de informații, economice, științifice și politice. Operațiunile sale sunt ascunse, nu publicate, greșelile sale sunt îngropate, nu puse pe prima pagina, crit-

icii săi sunt reduși la tăcere, nu lăudați.

Nici o cheltuială nu este pusă sub semnul întrebării, nici un secret nu este dezvăluit. De aceea judecătorul atenian Solon, a decretat ca fiind ilegal pentru orice cetățean să se sustragă unei controverse. Vă cer ajutorul pentru sarcina foarte grea de a informa și alerta poporul american, încrezător că împreună cu ajutorul vostru, omul va fi ce a fost destinat să fie, liber și independent.” În 1963 a fost redus la tăcere... iar după aproape cincizeci de ani, Președintele Poloniei a plătit cu același preț ne-potrivirea cu N.W.O.

Acum, după mai bine de două decenii, sumele depuse de multimiliardarii români în băncile străine pot fi comparate cu datoria externă a țării. Nu-i întreabă nimeni de unde le au, iar Ordonanțele de Urgență ale Guvernului nu-i ating. Cele ce urmează sună cumva a coincidență demonstrativă.

După obiceiul instaurat în România postbelică, se pare că „întâistătătorul” românilor, însoțit de jupânul externelor a dat o fugă să se plece în fața Înaltei Porți de la Washington și să pupe papucul sultanului-eunuc, Obama. Aruncat afară din cine știe ce birt portuar, declară cu nonșalanță că deși semnăturile lor ne-au pus „sub scut”, am devenit o potențială țintă, și nu oricum, chiar sub nasul lui Ivan.

Năravul marinarului-terminator, cel care a „băgat la apă” a patra flotă comercială a lumii, iese ca uleiul la suprafață. Credeți că Președintele României a emis „perlele” din proprie inițiativă, ca rezultat al unei analize aprofundate, spre interesul Țării sau la sugestia unor consilieri competenți?

Vă înșelați.

O țară ca o apă limpede și frumos curgătoare...

Remus Raclău

Un popor este ca o apă curgătoare: cineva care stă pe margine poate să-i admire scurgerea liniștită pe valea istoriei, adunând de la izvoare și până la vărsare, substanțe dătătoare de viață; poate să-i admire limpezimea, să-i vadă dedesubturile, să-și alunge setea cu apa-i curată și să-și astâmpere foamea cu viețuitoarele ce freamătă înlăuntrul ei. Dar dacă apa e involburată și tulbure, râul nu mai are farmec: nimeni nu admiră o apă murdară, nimeni nu are curaj să o bea, nimeni nu intră să se îmbăieze de frică să nu fie tras la fund de cine știe ce, nimeni nu pescuiește într-un râu poluat, iar pe marginile lui nu cresc decât bălării...

În acest caz, responsabilii cu calitatea apei trebuie să ia măsuri. E greu și foarte costisitor să cureți o apă deja contaminată și atunci cea mai utilă soluție este să o pomești în sus, pe firul apei, către izvoare, pentru a descoperi cauza contaminării și a proceda urgent la eliminarea acesteia, pentru că este mult mai ușor să previi decât să vindec. De regulă mai toate apele sunt curate la izvoare și curg așa până la un moment dat când încep să cadă gunoai într-însa, în mod accidental sau voit și dacă nimeni nu se sesizează, apa continuă să acumuleze mizerii și gunoai, până devine o apă moartă...

La fel e și cu popoarele. La „izvoare” sunt mai toate curate: oamenii lor se nasc cu o zestre genetică și culturală valoroasă și sănătoasă și cresc acumulând cunoștințe folositoare

vieții, până când, în mod accidental, din nebagare de seamă ori din incompetență, sau voit, prin implicarea unor minți bolnave ori interesate, aceste cunoștințe, acumulate peste zestrea genetică, încep să fie poluate și contaminate cu mizerii de tot felul. În acest caz, responsabilii cu calitatea vieții unui popor trebuie să ia măsuri! E greu și în anumite cazuri chiar imposibil, să reeduci și să corectezi erorile sau lacunele din educația unei persoane, mai ales după o anumită vârstă: „calul bătrân greu îl înveți să tragă la plug”!

Cel mai bine ar fi fost ca educația acestei persoane să se fi făcut în mod corespunzător încă de la început, pe toată durata vieții sale și ca factorii responsabili să-și fi făcut datoria, luând măsurile ce se impun la timpul convenit...

O vorbă din lumea largă zice că „fiecare popor are conducătorii pe care îi merită”! De regulă clasa politică este copia fidelă, în miniatură, a societății pe care o reprezintă. Politicienii nu sunt extraterestri. Nu au căzut din cer! Ce-i drept unii, par căzuți din lună, dar din păcate nu din cer. Spun „din păcate” deoarece omenirea a cunoscut pe la începuturile erei, un „politician” căzut din cer, dar acestuia nu are nimeni ai reproșa ceva. Ba dimpotrivă!... În schimb, politicienii care ne reprezintă în zilele noastre sunt de ai noștri. Sunt dintre noi. Au primit aceeași educație și au moștenit, din păcate, aceleași metehne ca mai toți dintre noi. Nu ne plac! Dar noi, ne plăcem? Avem noi dreptul să le cerem să fie altfel decât suntem noi înșine dispuși să fim? Putem noi să le cerem să se schimbe fără ca noi înșine să ne

schimbăm? Politicienii nu sunt oameni de sacrificiu. Poate au „fost odată ca-n povești”... Să ne uităm în oglindă și să încercăm să răspundem sincer: suntem noi oare, mai buni ca ei? E just să învinovățim în bloc toată clasa politică?

Și mai ales: e just să învinovățim DOAR clasa politică?

Bombardați zilnic pe toate canalele de media, cu filme, reportaje, știri ba chiar și cu muzică care fac apologia violenței, a furtului, țepelor, violurilor și înșelăciunii de parcă ar fi virtuți supreme ale rasei umane, elemente indispensabile din decorul cotidian, românii s-au obișnuit cu micile găinării, (pe care în termeni eleganți le alintă prin sintagma: „mica criminalitate”), într-o asemenea măsură încât acestea au devenit insesizabile.

Românii s-au obișnuit nepermis de mult și cu violența și cu sângele de pe ecrane, astfel încât au ajuns și în viața reală la „performanța” de a nu mai fi impresionați de aceste fapte teribile care sunt crima, violul și jaful. Și dacă nu mai sunt impresionați, de ce să mai reacționeze: „Asta este! Așa s-a ajuns în zilele noastre! N-ai ce să-i faci!” Și iată care este efectul: crearea în rândurile populației a unei stări de sărăcie și de subcultură, prin care aceasta a devenit dependentă de „mica ciupeală”; inocularea conceptului „sănătos” că „găina de unde scurmă, de acolo mănâncă” și că trebuie să mergem la serviciu cu convingerea că acolo „dacă nu curge, pică”!... Și-apoi cum să iei atitudine, cum să ieși în față și să arăți cu degetul când tu însuși, chiar dacă din alte motive, întemeiate poate și cu siguranță la un alt nivel valoric, ești pătat! S-a ajuns la situația absurdă în

care nevoile „ne împing să ne murdărim”... Trăind într-o stare de extremă iritare și nervozitate, cu stări depresive alternând la limita patologicului cu cele de surescitare, populația și-a pierdut complet încrederea în autorități. Oamenii au devenit suspicioși, invidioși, orgolioși și egoiști.

Poporul este divizat. Poporul este înrăit. Poporul și-a pierdut coeziunea și mai ales, poporul și-a pierdut încrederea în forțele proprii, devenind insensibil la orice propunere de schimbare. A devenit o masă inertă; frunze risipite de vânt prin toată lumea!...

Trist este faptul că dialogul nu mai este posibil. Fiecare susține că este deținătorul adevărului absolut și se comportă în consecință. Dar cel mai periculos și mai pervers efect este acela al discreditării organismelor statului cumulat cu o disoluție catastrofală a autorității acestora, ceea ce poate duce în final la HAOS și ANARHIE...

Și, totuși!... Hai să ne gândim puțin! Dacă analizăm lumea și viața ca pe un film care se desfășoară pe ecranul unui cinematograf și la care noi asistăm ca niște spectatori muți și cumiți, totul este inutil! Indiferent de cât am comenta și de cât ne-am lamenta noi în sală, cei de pe ecran își văd liniștiți de treburile lor... Numai că mie asta îmi sună a „Miorița”!... Așa că vă propun să schimbăm ambientul, să ieșim din „sala de cinema” și să privim chestiunea în cauză, din altă perspectivă. Vom constata astfel, ca lumea își desfășoară viața de jur împrejurul nostru și că fiecare dintre noi poate avea un rol activ în această piesă care se numește „viața”!...

Promonarhiștii de la „Regele și Patria” contra regelui și patriei...

Romeo Tarhon

La 10 mai 2011, în Ateneul Român – nu uitați și nu exuberati! – a fost prezentă doar o infimă fărâma din Țară, acolo, între zidurile monumentale unde nici istoria nu mai respira... Dar, în afara acestor ziduri, în preajma clădirii, grupurile, asociațiile, ligile promonarhiste și regaliste, în frunte cu „Regele este patria”, ca organizator al unei manifestații jenante, fără prezența măcar a câtorva mii de promonarhiști, au reușit să ducă în derizoriu, din partea societății civile, imaginea Regelui și a Monarhiei. Probabil asta s-a dorit: un fel de „pentru contra”... De aceea există mii de asociații disociate... Mișcarea România Altfel – Forța Națiunii a făcut numeroase apeluri și demersuri pentru solidarizarea acestor multe, mărunte, dispersate, dezbinat și litigioase asociații și grupuri, pentru solidaritate și unitate de spirit. Faptul că aceste formațiuni insulare, rupte de societate și rupte unele de celelalte, sunt conduse de lideri obscuri și nu au în realitate membri onești, importanți numeric și nu numai, ci grupuri de interese și orgolii în jurul liderilor, permite răvășirea până la dizolvare a opțiunii și manifestării civice promonarhiste, ceea ce, în schimb, permite politicianului Traian Băsescu și clicilor din spatelui și a oamenilor lui, dar nu numai ai lui, să sfideze și să persifleze imaginea istorică și de prezent a Regelui, să inducă societății (în marea majoritate antibăsistă), prin sugestie mediatică, sentimentul de forță expirată, de neșansă, de imposibilitate de revenire a Monarhiei Constituționale ca formă de guvernământ „anacronică”, imaginea unei Case Regale manipulate din interior, pentru decredibilizare, stigmatizându-l pe purtătorul de cuvânt și imagine. La o astfel de

poziție a șefului statului, societatea civilă, avându-i în frunte pe acei „mari” lideri dedicați deodată trup și suflet Regelui și Patriei, și alături pe „mulți” și „importanți” susținători ai Regelui, intelectuali care peste noapte, tot în urma unor declarații inflamante, bine calculate ale șefului statului, au devenit brusc promonarhiști din birou, din fața calculatorului, din studiourile televiziunilor, din redacții, din instituții academice, societatea devine năucă, fiindcă sunt luați prin surprindere și reacționează haotic, pripit, depășii mental și spiritual de către diversionistul șef.

După ce fac valuri prin declarații în apariții din care lasă să se vadă doar imaginea lor publică, transpirând aroganță, nici măcar printr-o petiție care să dureze mai mult de o lună, cu zeci de mii de semnături, nu sunt capabili să se sincronizeze, să solidarizeze, să se manifeste unitar. Este ceea ce speculează Traian Băsescu și forțele ostile regalismului, contrar aparențelor înșelătoare potrivit cărora i-ar face Regelui în mod neintenționat, necalculat, neprogramat, un nesperat serviciu de imagine, de popularitate și simpatie. Și, fiindcă pentru orice eșec trebuie să răspundă cineva, altcineva decât regimurile postdecembriste prădătoare și clasa politică mătrășitoare din acești 21 de ani, dacă nu mai trăiește de atâta amar de vreme Seniorul, să fie de vină pentru toate care de la Iliescu-FSN ni se trag și de la care se trag toți foștii și actualii, inclusiv Traian Băsescu, de ce nu ar fi de vină Regele, sau cineva din Casa Regală... cel mai potrivit fiind „Duda”, cum atât de neelegant vorbește președintele Traian Băsescu despre acesta. Politicianul Băsescu mi se pare din ce în ce mai temător, încă de pe acum, de o posibilă revenire a cetățeanului Radu Duda printre viitorii candidați pentru Cotroceni. În acest compor-

tament, Băsescu nu diferă de Dan Diaconescu – OTV cu parodia acestuia de partid cu șanse parlamentare, PP-DD, un om de succes care îi toacă și îi resoarbe osmotic, sistematic, pe principalii contracandidați de același gabarit cu el: Sorin Oprescu și Corneliu Vadim Tudor. Același lucru, spre rușinea lui, a făcut-o pe 14 mai 2011, la Călărași, cu prilejul dezvelirii bustului Regelui Mihai chiar în prezența Regelui Mihai și a Principesei Margareta, prilej de la care a lipsit motivat (!) Principele Radu, cum lasă de subînțeles diversioniștii antrenați în marea și păguboasa „băsesciadă”, între care și pesedista de Călărași, Oana Niculescu – Mizil, dar și primarul și diferiții lor companionii...

A fost un moment jenant în care Dan Diaconescu, sponsorul și regizorul principal (!) al circuitului mediatic în care Casa Regală a căzut ca într-o capcană, i-a luat nu doar fața Regelui, ci și parte din majestozitate încercând (cu succes) să îl eclipseze la eveniment, hliindu-se subversiv în spatele Regelui sub camerele de luat vederi și blițurile aparatelor foto.

Mulțumit că scenariul a mers, că l-a costat doar prețul unui bust pe banii primăriei, că a putut adresa românilor, prin televiziunile oteviste otrăvitoare, un mesaj cu efect intoxicant: dacă monarhia britanică este caducă, depășită, cum nu l-ar crede poporul pe el, „viitorul președinte al României” că Monarhia din România este pe cale de dispariție, dovadă numărul atât de mic al susținătorilor, al nostalgicilor Regelui. Noroc că venit el să dea glorie evenimentului... Și nu e departe de adevărul lui, al lor...

Chiar îl cred pe atipicul și vicleanul președinte când afirmă că a fost „mișcat” de felul dezonorant în care a fost „alergat”, tratat, Regele... Umilit de către Iliescu, prezent ulterior cu toată gașca umil-

itoare la Nunta de Diamant a cuplului regal, datorită gestului îndoielnic, amoral ca imagine pentru care plătește acum, de a-i fi invitat conciliat, dar și recunoscător pentru castele și onoruri... Președintele Băsescu nu minte (de data asta...), chiar a fost emoționat, l-am văzut de aproape lăcrimând la revenirea acasă și realungarea Regelui după o viață de surghiun. Devenise ultima speranță a românilor în anii urâți de comunism. Dar nu l-aș crede dacă ar declara lăcrimând (!) că îi pare tare rău pentru faptul că poporul a fost împiedicat să își înțâmpine cum se cuvine Regele și nu i s-a permis să se exprime liber asupra formei de guvernământ postcomuniste, după o perioadă de relaxare, de aducere aminte, de informare corectă și de repunere în adevăr a istoriei României Monarhice atât de controversată, de încetoșată, de falsificată de către activiștii și propagandiștii dejisto-ceaușiști. O istorie vie care vede, aude, judecă și adjudecă...

Din păcate prea târziu, după ce se pierde momentul cel mai favorabil și după ce se prăpădesc multe generații stoarse de idealuri, golite de aspirații, secătuite de speranțe sau care, așa cum e cazul tragic de nefericit dintotdeauna în istorie al românilor, plătind greu tribut de sânge nevinovat și durere chinuitoare în carnea și sufletele martirilor. Încă mai cred că societatea s-a maturizat, că slabele forțe atât de disipate, de atomizate, vor aglutina în jurul unor lideri spirituali cu gene de bărbați adevărați, fie și femei (!), și că decizia se va transfera dinspre clasa politică spre națiune, dacă aceasta își va activa rolul, liderii, forța...

Noi iertăm, dar nu uităm!

(urmarea sin pagina a 1-a)

Cu multă tenacitate, cu un naționalism acerb și o cultură șovină deșănțată, permanentă, agresivă, precum și cu ajutorul unei propagande susținută în străinătate, bazată pe falsuri istorice, cu o politică întotdeauna duplicitară, Ungaria, în trecut, a reușit să smulgă României Transilvania, și, pe timpul cât a subjugat-o, a dus o activitate susținută, zi de zi, pentru nimicirea unei părți deosebit de mari a populației autohtone, românești, prin metode de un sadism ce nu putea fi conceput decât de minți anormale. Un adevărat etnocid. Etnocidul dus de unguri împotriva românilor, – în perioada cât Transilvania de Nord le-a fost sub stăpânire, ca număr de victime asasinat, deznaționalizate, maltratate în închisorile lor, cu averile însușite de statul ungarilor, cu bisericile confiscate sau

dărâmate, cu închiderea școlilor românești, interzicerea vorbirii limbii române, cu expulzările din Transilvania ocupată etc. etc. - este inimaginabil. Conducătorii noștri ne reneagă istoria! Nimic de zis, aceasta este demnitatea lor, dar nu demnitatea națiunii române! Având în vedere că toți cetățenii României, fără discriminare (etnică, religioasă, clasă socială, apartenență politică, sex etc), au aceleași drepturi politice, sociale, culturale, economice și religioase – cu bună dreptate, rațional -, ne întrebăm: De ce conducerea Partidului ungarilor din România ne ponegrește prin discursurile ținute la diferitele congrese ale lor, în țară sau străinătate? De ce ne insultă? Singura soluție de a lupta împotriva tendințelor acestei Uniuni ar fi aceea de a nu se mai admite partide etnice sau religioase – așa cum, de exemplu, se practică în SUA, Franța și alte țări democratice -, ci numai partide formate pe cri-

terii sociale și economice. Totuși, românul, chiar în această situație anacronică se poate redeștepta, acum, în ceasul al doisprezecelea. Este stringent necesar ca Românii, uniți (în cuget și simțiri), să dea la o parte mârza ce pare că îi va înăbuși. Nu cu agresivitate, ci pașnic. Să nu mai fim dezbinați, ci trebuie să creștem în noi speranța că România va renaște prin adevăr, dreptate, muncă și credință. Și aceasta, pentru că în România mai există și oameni cinstiți, capabili să curme răul, care a devenit, în momentul de față, o mentalitate... Să punem bază, totuși, pe înțelepciunea oamenilor simpli. De aceea zic: „Dă Doamne mintea românului de pe urmă”. Sau cum ne învață și imnul nostru național, cântat de multă vreme, pe care însă până astăzi nu l-am pus în practică: „Deșteaptă-te române!” Nu mai dormi! Te-au călcat hoții! Trezește-te!

TCD-PNȚCD despre Statul Israel

Asistăm în acest moment la o acțiune concertată la nivel internațional care vizează recunoașterea de către ONU a statului Palestina. România are relații tradiționale bune atât cu evreii cât și cu palestinienii și îndeamnă la rezolvarea oricărui conflict prin dialog, fără soluții de forță militară sau diplomatică. Orice entitate statală din zona respectivă va trebui să răspundă aspirațiilor israelienilor și palestinienilor în egală măsură, astfel încât să se asigure conviețuirea pașnică dintre aceștia. Recunoașterea statului Palestina ar însemna un imens pas înapoi în dialogul de pace, pentru că palestinienii vor considera ca își pot construi o țară proprie fără a ține cont de israelienii care locuiesc astăzi în acele teritorii. Țara noastră nu își permite să aibă altă poziție decât cea pe care a mai avut-o în situații similare: nu a recunoscut independența Kosovo, deci nu va putea recunoaște nici independența Palestinei. TCD-PNȚCD atrage pe această cale atenția instituțiilor Statului Român ca orice încercare de recunoaștere a Palestinei ar compromite principiile pe care le-am apărât când nu am vrut să recunoaștem Kosovo. Nu este vorba aici despre conflictul dintre Israel și arabi, dar România a recunoscut statul Israel în granițele sale și nu poate recunoaște un alt stat care să cuprindă teritoriul aparținând Israelului fără acordul său. România nu își permite să aibă o poziție duplicitară precum Rusia, care nici ea nu a recunoscut Kosovo, dar a recunoscut în schimb Osetia de Sud și probabil va recunoaște și Palestina. Politica externă a României trebuie să urmeze o linie clară, de verticalitate, pe care o vom susține în toate cazurile similare, inclusiv în cazul unei eventuale încercări de legitimare internațională a Transnistriei. (C.A.)

Cum au ajuns alții să ne dea lecții...

Victor Nafiru

Ne place să ne lăudăm cu faptul că suntem harnici și inventivi. Că ne pricepem la orice și suntem în stare să facem din rahat bici, iar pe deasupra, să și pocnescă. Acest lucru nu se întâmplă de azi, de ieri. Din totdeauna am avut o părere foarte bună, dacă nu chiar exagerată, despre noi ca români. În tot acest timp, alții ne dau lecții de viață.

Chinezii, spre exemplu. La ei acasă au ajuns să se dezvolte subteran. La zeci de metri sub pământ, au inventat o altă lume, deloc diferită de cea de la suprafață. O lume cu magazine, sedii de firme, străzi și chiar autostrăzi. Până și la agricultură s-au gândit. Ne demonstrează un nene agricultor venit la noi din îndepărtata Chină. Omul, ceși spune agricultor, a amenajat o seră de legume, săpând un metru și jumătate în pământ. În loc de schelet de

lemn, care costă prea mult și rezistă doar doi ani, a folosit unul din bețe de bambus, garantate pentru șapte ani. A acoperit sera cu folie și s-a pus pe cultivat roșii. Avantajul? Unul foarte mare. Agricultorul nu are nevoie de o sursă de încălzire, oricât ar fi iarna de grea. Investiția, de 15.000 de euro, este recuperată chiar după primul sezon de producție. Sistemul chinezului nu este unul revoluționar, dacă ne gândim că și bor-

deiul săpat în pământ în perioada interbelică avea la bază același principiu.

Să luăm un alt exemplu, cel al olandezilor. Mari iubitori ai sporturilor de iarnă, batavii s-au gândit să amena-

jeze un deal artificial pe care să se poată schia și, de ce nu, să se desfășoare competiții sportive. Noi avem dealuri și munți să dăm la toată Europa, dar nu suntem în stare să construim pârtii pentru schi. Aceiași olandezi sunt cunoscuți și pentru faptul că au câștigat teren, aruncând milioane de metri cubi de pământ în mare. În România, pământul a fost lăsat de pârloagă.

Ungurii s-au dovedit la fel de ingenioși, făcând din Balaton o adevărată atracție turistică. Noi avem o mare, sute de stațiuni montane, relieful este de partea noastră, iar ei au un lac care, oricât de mare ar fi, tot lac rămâne. Ei fac bani, mulți bani, în timp ce noi îi determinăm pe turiști să aleagă Bulgaria, Turcia sau, de ce nu?, Grecia.

Ar fi inutil să continuăm cu exemplele de acest fel. La cât suntem de făloși și orgolioși, am fi în stare să nu ne intereseze inventivitatea altora.

Tokes ia-ți labele murdare de extremist de pe municipiul Cluj-Napoca!

Ionuț Țene

Iar l-a luat gura pe dinainte pe Tokes, fostul agent dublu al securităților comuniste române și maghiare de dinainte de 89 și a băgat zânzania pentru declanșarea războiului inter-etnic. Vicepreședintele Parlamentului European, Tokes Laszlo, a dezinformat opinia publică, vinerea trecută la Târgu – Mureș, asupra fenomenelor antimaghiare pe care le-a constatat în România în prima jumătate a acestui an.

Printre localitățile unde au fost identificate astfel de fenomene în ultimul timp de Tokes, se numără Cluj-Napoca și Târgu-Mureș. "Am dat publicității un document care conține manifestările și cazurile concrete care arată ca este de data aceasta un fenomen antimaghiar și nu cazuri particulare cum ar vrea multi să prezinte aceste fenomene. Atragem atenția asupra fenomenului antimaghiar. Am trecut prin Cluj unde sunt cazuri scandaloase antimaghiare-Cimitirul central Hajongard, unde niciun angajat nu vorbește limba maghiară iar documentele și arhiva cimitirului sunt secretizate. La Cluj se încearcă să se construiască în apropierea Bisericii Reformate din centru o clădire modernă care ar contravine

prescripțiilor apărării monumentelor. S-a acordat dreptul de a construi această clădire. Biserica Reformată este împotriva acestei construcții", a spus vicepreședintele PE, Tokes Laszlo.

Nu e prima nici ultima oară când extremistul Laszlo Tokes incită și instigă la confruntări inter-etnice. Singurul lui țel este izbucnirea unui război civil în Transilvania ca apoi să se plângă pe la cancelariile și curțile europene că unguri sunt persecutați în România. Întreaga carieră a lui Tokes e construită pe ură etnică și de acolo își extrage voturile. Omul ăsta nu are nimic constructiv, ci numai distructiv.

Mai nou, Tokes turbează de furie că la Cluj-Napoca lucrurile merg într-o direcție normală de dezvoltare și conviețuire inter-etnică. Asta nu-i convine iredentistului Tokes și a început să arunce cu bale de cuvinte asupra administrației locale, care lucrează ca municipiul Cluj-Napoca să fie un model de capitală socială, culturală și politică în Europa. Tokes, prin astfel de afirmații deplasate și încărcate de ură, dorește blocarea proiectului Cluj-Napoca Capitală Culturală Europeană 2020. Tokes papă banii bugetarilor europeni degeaba la Bruxelles. Niciodată în viața lui politică nu a venit cu un

proiect european de dezvoltare economică pentru Cluj-Napoca. Nu a atras niciun proiect financiar european și nu a asfaltat nici un drum, dar are tupeul și culmea nesimțirii să instige la violență și să terfelească internațional numele Cluj-Napoca. Mai nou, în ura sa viscerală a tot ce e românesc, Tokes blochează construcția celui mai modern sediu de Inspectorat Școlar Județean Cluj din România de pe str. Argeș, pentru că acolo s-au descoperit câteva pietre fără valoare și minore din punct de vedere istoric de la o fostă bisericuță reformată medievală nerelevantă. Pentru a încheia subiectul cu extremistul Tokes propun Consiliului local Cluj-Napoca să-l declare, prin hotărâre de consiliu local, pe cetățeanul european, persoana non grata. Sper ca polițiștii locali să-l legitimize la intrarea în municipiu pe acest instigator inter-etnic, care răspunde la numele de Tokes, să-i dea cu buletinul de Budapesta peste nas și să-i spună verde-n față:

„Ia-ți labele murdare de extremist de pe municipiul Cluj-Napoca!”

Flagramatisme

George Stanca

MegaMèmè-ul. Sunt și teleast, telefan. Și mă mir când văd la tv un mèmèu, cândva infatuit, ironic, miștocar, superior, peste Caragiale, Mușatescu, Twain, Ilf&Petrov; ce zic eu? grobian-superior; îl văz monstruos pe un scaun bistrițean: împietrit posterior unei înfrângerii nete, după ce sfidase un ziarist care i-a zis că-s doi ani de când a bătut un suporter. Mega-caracterul danubian, în loc să spună, "da, regret gestul", a fost, ca de obicei, imbecilofensiv luându-se de cercelul din urechea reporterului. El nu vedea uriașa genune din cerebelul său, ci doar cercelul din urechea celuilalt. Jmecherie redundantă în țara asta, băy! Tare națiune, cu atâtea megamèmè-uri pe cap de locuitor! Bravos, halal!

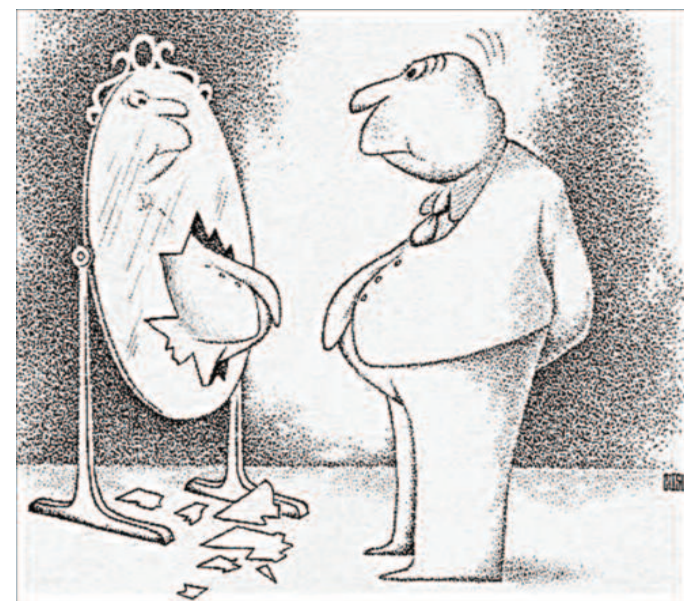
Reclamă mascată? Aud o virgulă muzicală, un "gingăl" pe Realitatea: e colinda "Scoală gazdă din pătuț", acum în plină explozie muguristică; apoi aud aceeași melodie, aceeași interpretare, înregistrare, ca reclamă la cafeaua "Selected", pe un canal pro. E coincidență sau reclamă cu trimitere, asociativă, subliminală? Când auzi melodia pe Realitatea, nu ți se face dor de cafea selectată? Ce ziceți, stimați telespectatori? Antena 1 și scorul. Nu o dată am sesizat faptul că A1 taie genericele de la finalul filmelor. Nu prea o mai face, bravo, dar am altă cârcoteală: la transmisiile de fotbal are obiceiul de a NU pune pe ecran scorul, continuu, permanent, să știm și noi cum stăm dacă deschidem televizorul mai târziu. Nu e un cap de țară, dar un picior e!

Ziarista pârâtă. "VA cânta și Tudor Chirilă", ne spune cu seninătate, duminică seara, pe TVR 2, într-o transmisie de la Sibiu. "Ziarista" Mirela Nagăț.

Cine le dă, nene, dreptul să apară pe un post național, dacă dintr-o intervenție de nici 30 de secunde pot debita agramatisme flagrante. Că mai nasc un cuvânt pe măsură: "flagramatisme!"... Să se știe!

Retina cu spini

de
Constantin Ciosu